

eller at de civile produktionsfaciliteter, der i dag fremstiller bl.a. gødning til landbruget, ikke vil kunne stilles om til militærbrug.

Som eksempel kan jeg nævne, at Irak ikke kan redegøre for 31.000 kemiske våben. Det samme gælder fundet af nervegas i missil-sprænghoveder; og på det biologiske område var våbeninspektionen langt fra afsluttet. Irak menes at være i besiddelse af 17 t biologiske stoffer, der rækker til at producere tre gange den mængde miltbrandbakterier, som Irak indrømmer at have haft.

Og – lige for en god ordens skyld – eksperter hævder, at 100 kg miltbrandbakterier spredt fra toppen af en høj bygning i et tæt befolket område kan dræbe 3 millioner mennesker. Der er et stykke vej endnu, før Irak kan siges at have opfyldt sine forpligtelser.

Der gik ikke mange måneder, efter FN's generalsekretær Kofi Annan i 1998 havde indgået aftalen med Irak om fri adgang til alle våbenproduktionsfaciliteter, før Saddam igen begyndte at lege gemmeleg med det internationale samfund, først i august, så i oktober, igen i november og i december. Til sidst slap tålmodigheden op; fra amerikansk og britisk side valgte man så at handle. En række lande i Golfen blev anmodet om at stille baser og luft- rum til rådighed for aktionen. Derudover blev ingen andre spurgt.

Regeringen valgte at understrege, at man fra dansk side fortsat var parat til indsats med det transportfly, vi havde tilbudt, og som et stort flertal i Folketinget havde givet sit samtykke til. Dermed støttede vi på linje med en lang række lande den amerikanske og britiske linje.

Målet er helt entydigt: fuld irakisk opfyldelse af forpligtelserne i resolution 687.

Lad mig kort gøre rede for status for Irak-sagen i FN's Sikkerhedsråd. Sikkerhedsrådet opstillede den 30. januar i år, altså for ganske nylig, i enighed en plan for at opnå Iraks fulde gennemførelse af våbenhvilebetingelserne fra 1991 og for den fulde opfyldelse af Sikkerhedsrådets øvrige resolutioner.

Sikkerhedsrådet traf konkrete beslutninger om at nedsætte tre paneler. Det ene skal vurdere den aktuelle status for Iraks nedrustning og anbefale midler til at sikre en effektiv overvågning af overholdelsen af Iraks forpligtelser på dette område.

Det andet skal vurdere den humanitære aktuelle situation og anbefale midler til at forbedre den.

Det tredje skal vurdere Iraks gennemførelse af forpligtelserne vedrørende krigsfanger og kuwaitisk ejendom, inklusive arkiver, og komme med anbefalinger til Sikkerhedsrådet om disse spørgsmål. Disse tre paneler skal rapportere til Sikkerhedsrådet senest 15. april i år.

Sikkerhedsrådet traf også beslutningen om at fortsætte drøftelsen af, hvordan man i øvrigt kan sikre Iraks fulde gennemførelse af Sikkerhedsrådets resolutioner.

Det er positivt, at Sikkerhedsrådet er blevet enig om de første skridt til en politik over for Irak efter den amerikansk-britiske aktion. Forhåbentlig fører det til enighed om de faktiske forhold og om de foranstaltninger, der derefter skal sættes i værk.

Irak har i stærke vendinger kritiseret rådets enighed. Det er meget beklageligt, at Irak fortsat ikke vil samarbejde med FN. Jo mere Irak samarbejder, og jo hurtigere landet opfylder de forpligtelser, det har påtaget sig, jo hurtigere vil situationen i Irak kunne normaliseres og civilbefolkningens lidelser bringes til ophør.

Den danske politik i forhold til Iraks forhindringer af våbeninspektion fremgår klart af bemærkningerne til beslutningsforslaget sidste år. Politikken har ikke ændret sig i den mellemliggende tid. Regeringen finder fortsat, at det er vigtigt, at Danmark indgår i den kreds af lande, der lægger størst muligt pres på Irak.

Det sker bedst ved, at der i FN udfoldes ihærdige anstrengelser for at fremme nedrustningsarbejdet, samt ved, at vi opretholder vores tilbud om også at bidrage militært til den internationale indsats. Saddam skal ikke have mulighed for at splitte det internationale samfunds indsats mod masseødelæggelsesvåben, og derfor er det ikke tiden at ændre linjen.

Samtidig er det klart, som det også er fremgået af, hvad jeg har sagt her, at situationen hele tiden udvikler sig. Det er lige så klart, at udviklingen kan medføre, at situationen bliver en helt anden, end den var, da beslutningsforslaget blev vedtaget.

Det er ikke tilfældet nu, men man kan godt tænke sig, at vi kommer dertil, da især hvis FN's linje over for Irak har succes, og Irak i øvrigt er samarbejdsvillig.

I et tilfælde, hvor der er bred enighed her i salen om, at forudsætningerne for en folketingsbeslutning grundlæggende er ændret, vil regeringen naturligvis ikke basere sig på den. Det gælder altid. Regeringen vil altid, også i sin